

DAN FREEDMAN



MÓRA

JAMIE, A FOCICSODA

KEZDŐRÚGÁS

DAN FREEDMAN

**Jamie,
a focicsoda**

KEZDŐRÚGÁS



MÓRA KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Jamie Johnson #1: The Kick Off

Text © Dan Freedman, 2007

The original edition is published and licensed by Scholastic Children's Books,
a division of Scholastic Limited.

Fordította: Cselleng Ádám

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Cselleng Ádám, 2022

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022



MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja*

ISBN 978 963 603 170 1

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,

Janikovszky János elnök-vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Pacskovszky Zsolt

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető: Hunya Ágnes

A SZERZŐRŐL

Dan Freedman gyerekkora óta profi focista szeretett volna lenni. Ez az álma végül nem teljesült, de a legkiválóbb angol sportújságírók egyike lett. Olyan legendákkal készített interjúkat, mint Cristiano Ronaldo, Lionel Messi, David Beckham vagy Sir Alex Ferguson. A sportág iránti elhivatottsága, szakmai tudása népszerű könyvsorozatában, a *Jamie, a focicsodában* is tetten érhető. Amikor éppen nem ír, iskolákban tart workshopokat, és persze, ha ideje engedi, még most is eljár focizni.

www.danfreedman.co.uk

Kövessétek Dant a Twitteren és az Instagramon:

Twitter: @DanFreedman99

Insta: @DanFreedman_99

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani édesanyámnak és Ivannek, amiért mindvégig támogattak.

Apámnak, Lindának, Liznek és Samnek a bátorításukért. Jenny Parrottnak, Kate Paice-nek és Ena McNamarának, amiért a megfelelő irányba terelgettek.

Hazel Ruscoe-nak, mert Jamie története a közös ötleteinkből született meg.

Nagypapámnak, amiért megszerettette velem az olvasást. Dawn Scottnak és John Allpressnek, az Angol Labdarúgószövetség tagjainak, amiért hasznos szakmai tanácsokkal láttak el.

Caspian Dennisnek, amiért ez a könyvsorozat megvalósulhatott, és a Scholastic teljes csapatának hihetetlen támogatásukért és a projekt iránti elkötelezettségükért.

És végül neked, Lola, amiért annyira hittél ebben a tervben, és sohasem engedted, hogy feladjam. Csak tudnám, hogy láthattál ilyen pontosan előre mindent...

Első rész

1

A próbajáték

JÚLIUS 21., PÉNTEK – A TANÉV UTOLSÓ NAPJA

Kingfield SCHOOL
U14-es edzőmérkőzés

60:00

Kékek 1

Walsh 22'

Pirosak 0

Eljött az idő! A nagy lehetőség, hogy Jamie Johnson megmutassa, mit tud. Hat hónapja várt már erre a pillanatra, mert az iskolában, a Kingfieldben nem igazán tudták, ki is ő valójában. Nem voltak tisztában a képességeivel. Most végre megmutathatja nekik!

Dillon Simmondsnak fogalma sem volt arról, kivel húzott ujjat. Jamie könnyedén, egyetlen góllal megfizethetett volna minden szóért, ami a fiú mocskos száját elhagyta. Egyébként pontosan ez volt a terve. Persze, ezek a próbajátékok, ahol eldől, hogy ki lehet majd ott jövőre

a Kingfield U14-es A csapatában, sohasem a tervek szerint alakulnak.

Amikor leginkább szüksége lett volna rá, Jamie-t cserben hagyták a képességei. Csupán tíz perc volt hátra, és még semmit sem mutatott a valódi tudásából. A társai folyamatosan ívelgették neki a labdákat. Ezzel viszont nem sokra ment. Szélsőt játszott, és arra várt, hogy laposan, lábra kapja a játékszert.

Jamie már az első perctől fájdalmat érzett. Elhasználódott, lyukasra rongyolódott sportszárát viselt, így a stoplisa végig dörzsölte a sarkát. A legszebb góljait ebben a cipőben szerezte, most mégis fájdalmas volt benne játszani. A sarkáról már szinte teljesen lejött a bőr, és biztos volt benne, hogy vérzik is. Lehajolt, és kioldotta a cipőfűzőjét. Talán ha nem köti meg olyan szorosan, akkor kevésbé fáj majd. Éppen felegyenesedett volna, hogy folytassa a játékot, amikor hirtelen egy térd fúródott a bordái közé. Ettől azonnal fenékre huppant.

– Te meg mit csinálsz a földön, Vöröske? Csak nem elég volt mára? – vetette oda gúnyosan Dillon Simmonds, amint tovább kocogott. Mindketten pontosan tudták, hogy miatta került Jamie a földre, és hogy szándékosan csinálta. Dillont ördögi vigyora is elárulta.

– Fogd be a szád, Simmonds, te dagadt hülye! – mondta Jamie, miközben felállt.

Tudta, hogy Dillon valójában nem kövér. Hogy igazá-

ból csupa izom. De azzal is tisztában volt, hogy a fiú gyűlöli, ha lekövérezik, így ezzel simán vissza tudott vágni.

– Majd akkor beszélj, ha végre a labdával is találkozol, Vöröske! – bömbölte Dillon, és nevetve elszaladt.

Jamie visszakocogott a helyére, a balszélső posztra, és közben a fejét csóválta. A legszomorúbb, hogy Dillonnak életében először igaza volt. Jamie is tudta, hogy szinte labdába sem ért az egész meccsen. Mr. Marsden talán észre sem vette, hogy a pályán van.

Aztán, szinte a semmiből, ölébe hullt a lehetőség. Gólhelyzetbe került!

Jamie-ék kapusa hozta játékba a labdát. Hatalmas kirúgás volt, és amint földet ért a játékszer a kemény, poros gyepen, olyan magasra pattant, hogy az ellenfél teljes védelme felett átrepült. Jamie mindenképp gyorsabban eszmélt. A labda után sprintelt, és a védők nem tudták tartani vele a lépést. Csak a kapus állt vele szemben. Leste a labdát, a pillanatra várva, amikor az végre elé kerül. Egyetlen jól eltalált ballábas lövés, és akkor Marsden tudni fogja, ki az a Jamie Johnson.

Akár kapásból is ellőhette volna, de hagyta lepattanni, hogy kicsivel több időt adjon magának. Aztán megfordult, kitámasztott a jobb lábával, a balt pedig hátralendítette, hogy bebombázza a labdát. Hálószagató gólt akart lőni. De abban a pillanatban, hogy ellőtte volna a játékszert, egy orkán erejű löket érte. Dillon Simmonds,

az emberi buldózer átgázolt rajta, és a levegőbe repítette. Jamie újra a földre zuhant, megfosztva az álomtalálattól.

– Kelj fel, ne színészkedj! – mordult rá Dillon, és megragadta őt a meze gallérjánál fogva.

– Vedd le rólam a mocskos kezed! – hörögte Jamie, miközben próbált újra normálisan lélegezni.

Legszívesebben lecsapta volna Dillont, de most az is nehézséget okozott neki, hogy levegőt vegyen. Dillon nagyon keményen odapakolt neki. Úgy érezte, mintha valaki a mellkasán ülne, és nyomná a tüdejét. Ahogy erőlködve próbált levegőhöz jutni, a fájdalom csak fokozódott.

– Elég volt! Azonnal hagyjátok abba mind a ketten! – mondta Mr. Marsden, aki rögtön ott termett a pályán. – Láttam, mi történt. A labdát el sem találtad, Dillon, csak az ellenfeledet. Ez így büntető a Pirosaknak.

Marsden ezután átadta a játékszert Jamie-nek.

A büntető

Jamie, miután körbenézett, látta, hogy a többiek meredten bámulnak rá. Senki sem mozdult a csapattársai közül, hogy elvégezze a tizenegyest. Ez a feladat rá várt. Pontosan tudta, hogy most nem egyszerűen a kapussal áll szemben, itt sokkal nagyobb a tét. A pályán lévő játékosok mindegyikét le kell győznie. Mindenki abban bízott, hogy kihagyja a büntetőt, beleértve saját csapattársait is. Miért is akarnának mást? Ők is próbajátékon vannak, és szeretnének bekerülni az A csapatba, akár csak ő. Miért akarná bárki is, hogy az utolsó percben az övé legyen minden dicsőség?

Lehajolt, és a mézpontra helyezte a labdát, egy apró göröngy miatt azonban az odébb gurult, ezért újra felvette, a lábával pedig megpróbálta elegyengetni a talajt. Amikor visszarakta a játékszert a tizenegyesspontra, érezte, hogy a torkában dobog a szíve.

– Sok szerencsét, idióta! – mondta Dillon a labda elé állva. Olyan közel volt, hogy beszéd közben látszott, ahogy fröcsög a nyál a szájából. – El ne hibázd! – sziszegte.

Jamie eltolta őt az útból. Most nagyon kellett koncentrálnia. Nem volt egyszerű, mert határozott akart lenni, de érezte magában a bizonytalanságot is. Egyszerre ezer kérdés cikázott át az agyán. Erőből lője, vagy inkább helyezze? A sarkot célozza meg? Úgy mellészállhat a lövés. Középre rúgja? De akkor meg kivédheti a kapus, ha nem vetődik el se jobbra, se balra.

Mr. Marsden a szájához emelte a sípot. Éles hang jelezte Jamie számára, hogy itt a pillanat a cselekvésre.

„Nem hagyhatom ki, nem hagyhatom ki!” – mondogatta magában, miközben lehajtott fejjel a tizenegyes-pont mögé állt. Aztán egyszerre minden elsötétült előtte. Látta, amint a két lába megindul, de úgy érezte, nem ura a mozdulatainak. Az agya és a teste elvesztette a kapcsolatot egymással. Futott a labda felé, hogy elvégezze a büntetőt, igazából azonban fogalma sem volt, mit fog csinálni. És a valódi balszerencse csak ekkor érte. Még mielőtt ballal ellőtte volna a labdát, a jobb lába megcsúszott egy fűcsomón, és aláfordult a bokája. Elvesztette az egyensúlyát. Szerencsésebb lett volna, ha inkább elesik, hogy aztán újra nekifusson, de végül nem így tett. Úgy gondolta, most már befejezi, amit elkezdett. Esés közben megpróbálta eltalálni a labdát. Tette

ezt olyan elszántsággal és erővel, hogy a cipő lerepült a bal lábáról. Fel az égbe. Jamie fájdalmasan felüvöltött. A stoplisa csak szállt tovább, majd szaltót írt le a levegőben. A labdát viszont így sem sikerült a kapuba bombázni, mert a játékszer lassan és fájdalmasan gurult a kapus keze felé.

Jamie nem akart hinni a szemének. Rémálom volt az egész. Aztán meghallotta a többiekét a háta mögött. Mindannyian nevettek. Megfordult, és látta, hogy mindkét csapat tagjai rajta röhögnek.

– Ez volt a legrosszabb büntető, amit valaha láttam! Szar vagy! – üvöltötte Dillon Jamie-re mutogatva. – És ez a Vöröske azt gondolja, hogy helye van a legjobbak között!

Megalázottságában Jamie-nek elborult az agya. Dillon megjegyzései, az ostoba és undorító nevetése – ez már túl sok volt neki. Mielőtt továbbindult volna, teljes erőből mellbe taszította a fiút.

– Ááá! – kiáltott fel Dillon drámaian. Hátratántorodott, majd a nyakát fogva a földre vetette magát.

Jamie nem hitt a szemének. Dillon csak szimulált. Eljátszotta, hogy szándékosan megütötték...

– Ááá, spori! – reklamált a földön fetrengve, agonizálva. – Megütött, spori!

– Johnson, gyere ide! – intette magához határozottan Jamie-t Marsden.

– Ugye nem fogja bevenni neki? – tiltakozott Jamie. – Csak szimulál...

– Nem dőlök be semminek – felelte a férfi, és a zsebébe nyúlt.

– Uram, csak megpróbálja átverni. Nem csináltam semmit!

– De igen, Jamie. Megértem, hogy csalódott vagy a büntető miatt, annak azonban nincs helye a pályán, hogy kezet emelj az ellenfeledre.

Marsden a feje fölé emelte a piros lapot, hogy mindenki jól láthassa. Kiállította Jamie-t.

Kingfield SCHOOL
U14-es edzőmérkőzés
VÉGEREDMÉNY

Kékek 1

Walsh 22'

Pirosak 0

Johnson,

kihagyott büntető: 61'

Johnson,

kiállítva: 62'

Miközben leballagott a pályáról, Jamie sokadjára is próbált rájönni, miért utálhatja őt ennyire Dillon. Talán mert még új a Kingfieldben. Csak január óta járt ide, korábban a Grove-ban tanult, a környék másik nagy iskolájában, amely egyben a Kingfield legősibb riválisa.

Dillon lenézte a Grove-ot. Ez kiderült, amikor Jamie még oda járt, és minden évben játszottak egymás ellen. Mindig úgy érezte, Dillon személyes küldetésének tart-

ja, hogy az összes Grove-játékost lerúgja, aki szembejön vele a pályán. A Grove-ban azonban kiváló szakmai munka folyt, Jamie pedig az egyik legjobb játékosuk volt. A tavalyi meccsükön kétszer is betalált a Kingfield ellen, és a Grove végül 3–1-re nyert. Talán ez lehetett a valódi oka annak, hogy Dillon megpróbálta őt kicsinálni.

Pedig azt nehéz hibaként felróni neki, hogy a Grove-ba járt. Az anyja ott tanult diákkorában, ezért őt is oda akarta beíratni. Ő valójában már évekkorábban a Kingfieldet választotta volna, és nemcsak azért, mert sokkal közelebb volt a házukhoz, hanem azért is, mert a legjobb barátja, pontosabban lány barátja, Jack Marshall is oda járt. Évekig könyörgött, hogy hadd mehessen át a Kingfieldbe, aztán tavaly októberben az anyja végre rábólintott a váltásra.

Amikor kiderült, hogy januárban felszabadul egy hely, Jamie azonnal élt a lehetőséggel, még ha a tanév felénél jártak is. Az anyja ugyan nem tartotta jó döntésnek, de végül beleegyezett, azzal a feltétellel, hogy továbbra is ugyanolyan jól tanul.

Jamie nagyon boldog volt, hogy végre egy iskolába járhat Jackkel, ám kiderült, az új diákok élete nem olyan könnyű a Kingfieldben, mint gondolta. A legtöbb gyereknek már kialakult a baráti köre, így nem volt egyszerű a beilleszkedés. Néha szántsándékkal került bajba, csak hogy a többiek végre észrevegyék. Ráadásul ott volt vé-

gig ez a Dillon-ügy is. Már az első naptól fogva, amikor Dillon azt mondta neki, hogy nem focihat velük a szünetben.

Jamie a futball miatt volt népszerű a Grove-ban, és erre vágyott volna a Kingfieldben is. Hónapokat várt a napra, amikor itt is megmutathatja mindenkinek a tehetségét. Szerette volna, ha mindenki róla beszél a folyosón. Ha hallja, ahogy a szekrényeik mellett a diákok arról pusmognak, milyen elképesztő a sebessége, és milyen fantasztikusan cselezi ki a védőket. Azt akarta, hogy az összes tanár tudja, nincs nála kiválóbb balszélső az iskolában. De leginkább elismerésre vágyott.

Ehelyett most egyszerre huszonegy fiú nevetett azon, hogy sikerült elvégeznie a labdarúgás történetének legrosszabb büntetőjét. Nagyszerű, ennél jobb már nem is lehetne...

Jamie elsőként hagyta el az öltözőt a mérkőzés után. Utálta a közös zuhanyzókat. A többi fiú már kezdett férfiasodni, ő viszont még mindig vézna kisser volt. Ráadásul fiatalabb is a többiekénél, mert csak májusban töltötte be a tizenhármat. Most kiváltképp úgy érezte, hogy egy perccel sem akar többet ott tölteni, mint amennyit nagyon kell. Igaz, már senki sem nevetett, de elég volt rájuk nézni, hogy tudja, mekkora hülyét csinált magából. Így hát nem volt maradása.

Kirúgta az ajtót, és kiviharzott az öltözőből. Kisvártat-

va két másik srác is követte, Tesh Prashad és Ollie Walsh, akikkel Jamie korábban összebarátkozott. Ollie szerezte az egyetlen gólt a meccsen. Szerencsésnek mondhatja magát, mert ezzel biztosította a helyét a jövő évi A csapatban. Tesh viszont szokás szerint a B-ben fog szerepelni.

– Eljössz velünk a pályaudvarra? – kérdezte Tesh, ahogy kiléptek az iskola kapuján. – Beszerzünk valami kaját, aztán felkapjuk a bicajokat.

– Néhány lány is velünk tart – mondta Ollie, és átkarolta Jamie vállát. – Felhívhatnád Jacket.

Ollie-nak és Teshnek minden oka megvolt a boldogságra. Vége a tanévnek, kezdődik a nyári szünet. Jamie-nek is örülnie kellett volna, de nem tudott. Úgy érezte, utál mindenkit, még a barátait is. Leginkább azonban saját magára haragudott. Sokat várt magától. Olyan szépen elképzelte, milyen csodásan alakul majd ez a próbajáték, aztán semmi, de semmi nem jött össze.

– Nem, most más dolgom van – mondta, és kiszabadította magát Ollie karjából. Pocsék kedvében volt.